

Adatok az „Erdészeti műszótár“-hoz.

I.

Bélrév v. bélreves (Kernfäule, kernfaul); a mostanig használt „gesztkorhadás“ nem tetsző szó, valamint általában a geszt sem.

Bélyeg-balta: (Waldhammer) ismeretes szó; mivel egy oldala balta, a foka pedig rendesen bélyegző jeggyel van ellátva, hát nem lehet Hammer hanem balta és pedig bélyeg-balta.

Borító gerenda: (Sturztram), a melyre a padlás rakatik, a mely talán a földény lenne, t. i. a deszka, mely csakugyan földi a gerendákat, és ez ismét földetiek földdel, téglával stb., de a gerenda csak át van borítva az üregen, a négy fal közt.

Borotválni: azaz egészen, mindent eltüntetni a terület színéről. Kabina tisztelt barátom szerint törzsvágatás. (Én ily lerágott fiatal tölgyest borotváltam Borsodmegyében, Szt.-Jakabon van is látszatja.

Büdösfá: Sorbus aucuparia. Abauj-, Torna-, Gömör-, Kis-Hont- és Borsodmegyékben használtatik.

Csatló: (Streichholz, Bindestecken), csaptató, melylyel a szekérre rakott fát nem lecsaptatják, de lecsatolják lánczczal vagy istráanggal.

Csengő galy: a fán elszáradt galy, mely ha megütik cseng.

Csonkitani: Ép fának a terebélyét, csupját levágni, épből csonkát csinálni. Sok helyen a tölgyállabokat csonkitották jobb makktermés reményében.

Csúp: (Zopf), a fenyőfa csúpja, vagy (Gipfel), és ez más lombos fáknál is használtatik. A fenyőknél inkább fark.

Csúpaszály: (Gipfel düre). Szomorú dolog.

Czarak: (Abraum, Abholz), azon vékony galyak, melyek se tűzi, se szénfának fel nem rakásoltatnak és a vágások területén visszamaradnak, ott t. i., a hol még bőségben van a fa.

Ergettő: (Riese, Erdriese), a melyben a hegyről a völgybe fát eregetnek, eresztenek le.

Esedék: (Gefälle), (germanismus ugyan, de szükség törvényt ront), a mi egy bizonyos összegből kinek-kinek részére esik. Osztalék, járadék.

Fark: fenyőfa fark, a fenyőfa vékony vége, a mely már épületi fának nem használható. Németül szintén Zopf, mint a csúp.

Farkanyú: (Abholz), rendesen rosz talajon nőtt rövid szárú fa, mely alsó és felső átmérői között feltűnő különbségeket mutat. Alja vastag, csupja fark, tehát farkanyú.

Foszlányos: a melyből vékony rétegeket, például, mint a juharfából, kosárfonásra alkalmas foszlányokat lehet fosztani. Hasonló a szijácsóshoz.

Futó makk: (Halbmast) (fél makkolás: germán izü). A makkra kihajtott sertés nem talál elég tápot, és ösztönszerűleg fut a makk felkeresésére, tehát fut a makk után.

Gyepü: bokrokkal, gazzal benőtt, kővel kirakott mesgyék, p. o. szőlők között, a hol erdővel határolnak.

Görely: (Gerölle), görgeteg, csak azért jegyzem fel, mert sok helyen ez a szó használtatik.

Hagyonc: (Lassbaum), hagyfa. Melyik kellemesebb hangzásu?

Hajtani: a tüzet a bogsában. Rosz szénégetők teszik, de még hogy kergetik! Még azt is el kellene kergetni, a ki megtüri.

Illetmény: Deputát, bárminemü terményekben, pénzfizetés gyanánt kiadott járandóság, kit a mi megillett, például: fa, életnemü, marha- vagy lótartásra való illetmény. (Mi az alafa?)

I s z a l a g : Clematis vitalba (Waldrebe), a Bükk hegységben nagy mennyiségben fordul elő, és ott kosárfonásra használtatik.

K a j á c s : (Sonnenwendig, geworfen) hajlott. A deszka, fa száradás közben kajács lesz, csavarodik.

K a k a s ü l ő : egyszerű kis épületeknél, hol a szarufák csak lécczel vannak egymáshoz foglalva, az egy-egy pár szarufát felül összefoglaló kötés. Parasztházaknál gyakran a tyúkcsalád éjjeli tanyája, így tehát nagyon valószínű, hogy onnan ered neve.

K a p a s z k o d ó : meredek hegyoldalon vezető székérvagy gyalogut, a melyen kapaszkodni kell embernek, négy lábunak egyaránt.

K a s k a : egy kaska szén, egy mérő szén, jelenleg $\frac{1}{3}$ -ad ürméter.

L a p o c z k a : kerék lapát. Vizi kerekeknél a lapoczkára esik a víz.

L ó t e t ü : áska (Maulwurfs Grille), tájszó, alkalmasint onnan vette eredetét, mert ezen csunya, kártékony rovar, leginkább a lóganéjban szaporodik.

L y u k a s z t ó : ha faiskolát kerítünk, vagy tilalomjegyeket állítunk, s a karót vagy rudat a földbe be nem üthetjük, keményebb száraz fából lyukasztót csinálunk, mely bakóval a földbe üttetik, a karónak helyet lyukaszt.

M a e s k a v a s : (Steigeisen).

M a g f a : (Saamenbaum), anyafa : (Mutterbaum). A magfa területét bemagozza s lesz körölte magonc.

M a g o n c z : magról kelt növény, ismeretes szó ugyan, de ritkán használtatik.

M u k o n y a : tájszó, ki tudja, hogy került a tótságról magyar vidékre, de így neveztetik a Sorbus aria, lisztes bar-kócza, Mehlbeerbaum,

Nyilas: (Streifen, Bahn), azon tér, melyet a favágók egymás mellett elfognak, és végig vágják. Nyilás.

Ösztörü: fiatal galyas fa, melynek ágait elvágva, csak annyit hagynak belőlük, hogy azokon kényelmesen lehessen felmászni. Ha például egy szép magas bükkfán, a mely sima is, vastag is, sásfészek van, és a suhancz a fát át nem karolhatja, rá nem mászhat, a közelében netalán álló fiatal galyas fából ösztörüt vág, azt a nagy fához támasztja, s azon mászik fel.

Padlan: padlant mos a víz, üreget a part alá, a padlanban van a pisztráng hegyi patakokban, csendes vízben a csuka meg a harcsa.

Peczkelni: kipeckelni, a vad bőrét vékony faszilánkokkal kifeszíteni, hogy össze ne zsugorodjék, össze ne száradjon.

Rődek: tűzi- vagy szénfának rövidre, p. o. egy méter hosszúságra elvágott rődek az egész ledöntött, levágott fából; a mennyi méter hosszú a szálfá, annyi rődek telik belőle. Más mértékre is alkalmazható.

Sodró: (Quirl) a fenyőfák felső hajtása körönyével levágva, a mivel a konyhákban rántást, mártást stb. szoktak sodorni. Ennek lopása által nagy károk történnek a fiatal fenyvesekben.

Surján: sűrű fiatalos, (Dikicht). Ha nagy területek surjánok, akkor jó.

Szakajtó: faedény, tálalaku, a mibe jó gazdaasszonyaink kenyérnek való tésztát szakajtanak, szakítanak.

Szijácsos, szilánkos: ugyancsak az mint a „foszlányos“, de a gesztválló szó nem talál emberére.

Színfa: a fának java, de fa, nem pedig geszt; fából készítünk famunkát, „geszt munkát“ kevesen ismerhetnek.

Tarkázni: a fa kérgét helylyel-helylyel lecsapni, mint a kerékgyártók szokták tenni, ezáltal meg lehet akadályozni a

rovarok általi pusztítást, és elősegíteni a száradást. Lehetne : Csíkozni is. De csíkozni a csíkérbe is mennek, különösen bőjtben, és mint halom hordószámra viszik a csíkot a városi piacokra. Más vidéken czikáznak.

Terebély vagy terepély: a fa-korona (Baumkrone) nagyon németes. Terebélyes fa árnyékában pihenek. Fa-korona alatt királyok sem akarnának nyugodni, pedig az arany korona nehezebb a fánál.

Tisztul: leágallik. A fa tisztul midőn a rendes zár-
latban alsó ágacskái elszáradnak, és a fa sima növést ág
nélkül folytatja.

Tolóka: targonca, talicska stb., más neve is lehet,
de tolatik (wird geschoben, Schubkarren), tehát lehetne
tolóka nálunk is mint túl a Dunán.

Tukares: vak görcs, a fába benőtt csonka ág, mely
igen nehezen hasad.

Tunkó: hopores (Auswuchs). Tunkó nőtt a fán. A
tunkót kivágom bakónak.

Uczkurucz: Sorbus torminalis, (Elzbeerbaum). Gyü-
mölce : uczkurucz, fája : uczkuruczfa. Abauj-, Torna-, Borsod-,
Gömör- és Kis-Hontmegyékben hallottam, de talán Zemplénben
is. Morva- és Csehországokban Elzbeerbrandwein.

Vaczkor: vad gyümölcs, a legvadabb vad alma, vad
körte s egyéb vadak által élvezhető vad termés.

Vaczok: a vad fekvő helye, vaczka; vaczokba ment
vagy tért a vaddisznó, a medve stb.

Vadviz: (Wildwasser); fenékviz (Grundwasser). Szó-
szerinti német fordítás. Nem tudánk jobbat?

Varju tövisk: Rhamnus cathartica, (Kreuzdorn), tö-
vis berge.

Védkerület: (Schutzbezirk), egy erdőorre bizott terü-

let, melyet megvédeni tartozik, tehát védkerület. A járás szolgabírói járás is lehet.

Véd személyzet: (Schutzpersonal), a védkerületek megvédői, megőrzői.

Zsert: különössége miatt jegyzem ide. Hogy lehet ebből a nyomórudat (Wiesbaum, Heubaum) kimagyarázni? E szót csak gömör- és kis-hontmegyebeli Barka-, Lucska-, Kovácsvágás-, Dernő- és Hárskut községekben hallottam.

Barkán, 1883. márczius hóban.

Scholcz Károly,
uradalmi erdész.

II.

1875-ik évi „Magyar nyelvőr“-ből.

Binyo: bogyó,	Ikszeg: ék,
bigio: gubacs,	irombás: pettyezetett, sárga és veressel.
bordicza: járombélfá,	(Száldabos.)
deczka: deszka,	Erős erdőt szánt, a gyenge ugart se.
dobonka: vitzartó-edény.	(Háromszék.)
(Székelység.)	Hivó: (legtöbnyire éneklő madár, melyet kalitba zárva kitesznek, hogy oda csalogassa a többi madarakat.)
Csölleni: kerékre hajtani a fonalat,	(Nógrád és Zemplén.)
garád: kerítés,	Éhes disznó makkal álmodik, de ha fölébred, tökkel is megelégszik.
gallóka: hinta,	A hátul ütő fától tartás.
irongálni: jégen csuszkálni.	Késő hegy alatt abrakolni a lovat.
(Diósgyőr vidéke.)	Addig hánts d a fát mig mezgés.
Berena: deszkakerítés,	
előte: a boglyakemenczének sárból tapasztott ajtaja,	
garágya: trágyából s szalmából összehordott fél öl magas kerítés.	
(Furta környéke.)	

Könnyebb gyökérről nevelni a
fát mint ágról.

Kecskének ágon a szeme.

Rocska: faedény, melybe a
tejet fejik.

(Furta.)

Kapubálvány: kabubél,

kászu: kéregedény, melybe az
erdőn epret szoktak szedni,

késefa: hámfa,

kutgárgya, kutkőből: kut-
kerítés.

(Székelység.)

A meggy se mind egyszerre
pirul.

A fa ott marad, a hová dől.
(Háromszék.)

Fővadunyi (fölvádolni) emeltyű-
vel felemelni,

pata: cserebogár hábja.

(Naszvad.)

Merekje: apró boglya,

porongy: fűz,

rakás: kalongya,

rokincza: a szán lőcse.

(Székelység.)

Csere: földi bodza,

czüvek: czölöp,

degenyeg: szekérkenő,

szitó: korom; beszitózni: —
kormozni,

ucusu: a polyva közt hátra
maradt gabona.

(Gyergyó.)

Baromilló, paskony: legelő;
paskum,

berdo: a vöröshagyma felnyuló
szára,

hankalik: a kutágason mozgó
fenyűszál,

kalangya: kisebb szénaboglya,
pille: lepke,

tivő: a kemence ajtaja.

(Komárommege.)

Bagó-tüdő: aszalt gyümölcs,

iszánkóz: csuszkál.

(Kecskemét.)

A ki bottal köszön: annak do-
ronggal felelnek.

Tempe: törpe,

terüh: tereh,

tézsola: taliga rudja,

torro: tarló.

(Székelység.)

Késség: a vizimalom nagy ke-
rete, mely a vízben jár.

(Beret.)

Aporodott: rothadásba menő
valami.

(Orosháza.)

Különcz vagy kölöncz: fatörzs-
darab,

pörje: a legvékonyabb szá-
lu fű,

tanka: kis területű tó vagy
vizállás,

görgő: henger,

meghájlad: a faedény az erős napon,
 avatag: viselt, avult; aszag: pizskafa; bótta: fenyőfaviztartó, vizes tarisznya; czi-

her: sűrű bokrokkal s fákkal benőtt irtás, borna, bornafa: kifaragott vékony fenyő.

1876-ik évi „Magyar nyelvőr“-ből.

Taraba: kerítés,
 tarabasa: harkály,
 tógző: kabak.

(Szlavonia.)

Kalácza: korlát,
 huputa madár: banka,
 krampacs: kánya,
 szelemen: házgerincz.

(Gócsej.)

Finak: rocska vagy csöbör,
 közletni: a kocsi uton a kátyolokat úgy kikerülni, hogy a mélyedés a két kerék közötté essék.

(Fehérmegye.)

Döng, döngöl: ütés, üt, úgy hogy puffan vagy zuhog,
 eregél: lassan járogat, menegél,
 erdőlni: fát gyűjteni és hordani haza az erdőről,
 eplény: a szánnak első és hátulsó kereszt- vagy átal-fája,

gerezdelni: bemélyülő rovátkákat huzni valamin,

házgerezd: házgerincz,
 gübécz vagy gübü: kerek mélyedések a patakokban,

göcs: bog, csomó,

gőzlő: oly barlang, melyben gázok fejlődnek ki,
 meghőköltetni: megczurukoltatni,

harapégés: erdő, mező égése, mely a száraz avarban elharapódzás által földszint terjed.

havajó: henger, melyre a vászon felgöngyörül,

honcsok: vakand,

honcsakos: vakand turásos hely,

jós: juhos,

bács: juhásztor,

kasziba: hajlott, görbe, horihorgas,

kóst: takarmány.

(Háromszék.)

Nyüge: cseresznye, szilva, barackfák csipája,

bürge: mi nagyon vastag és hamar nő,

tornya: álló viz, posvány,

tebercse: az emelő rud alatt tett töke.

(Klészse. Moldva.)

Kártya: hosszukás, fazék alakú fa-vizesedény.

Kaszaly: kazal (fáról és szénáról egyiránt),

lesérül: leszárad, lehervad,
 letisztálni: quittolni,
 lebbegető: kapu,
 lapi: falevél,
 légely: fenyőfa víztartó, melyet
 nyáron a mezőre visznek,
 merge: a fának tavasszal meg-
 induló friss nedve,
 odor: csűr,
 orszok: a szán orrát össze-
 foglaló fa, melybe a rud
 illesztve van,
 puzmog a tűz: mikor meggyulni,
 vagy már kialudni akar,
 piliske: hegyesűcs, különösen
 a magánosan álló kupolatok,
 (Háromszék.)

Áltatás: karókerítés,
 arany málingó: sárgarigó,
 baksálni, böngészni, kávészni:
 mergerélni,
 beszivól: kerítést összeilleszt,
 berek: posvány,
 bujt: homlit,
 dobogó: hid,
 derékút: országút,
 döngör: dombos föld,
 dörömb: kis domb.
 (Dunántúl) (128. lap.)

Róhincza: a szám négy sarkán
 függőlegesen felállított czö-
 vekek, szánszarv,
 szajlani, megszejlik: midőn va-
 lami kissé megfagy, meg-
 dermed,
 szik: csíra,

számlik a föld: jól vagy rosszul
 a szerint, a mint porhanyó
 vagy göröngyös,
 tézsolya: a négy ökrös szekér-
 nél a rendes rudhoz akasz-
 tott előrud,
 ványolni: tömitni, összesűrítetni,
 vápa: völgyfenék.
 (Háromszék.)

Röppentyős: anyányi madár,
 szurdok: hegyi ut,
 sívó: csatorna,
 sziroty: daraeső.
 (Dunántúl.)

Meszszelátó: nagy hegyek teteje,
 pemete, penete: azon pamacs,
 a melylyel a tüzet locsolják,
 pocsolya: pocséta, Dunántúl:
 kátyu.
 (Rimaszombat.)

Guba: tölgyfagubacs.
 (Sopronmegye.)

Csikli: deszkából készült ha-
 lászladi; az egy darab fá-
 ból kivájt: csónak.
 (Eszék.)

Juhhodály: juhakol,
 kevélynyirok: omlóföld,
 kuzup: fakéregből készült,
 hárssal összevert kosár, ko-
 sárka,
 liha: rosz, hitvány, csekély,
 vihatar: vihar, zivatar.
 (Abauj.)

Pallat: padlózat.

(Szeged.)

Csenderi: cserebogár,

czirhe: bokros hely,

csetert: hasábfá,

czip: csorgóskut,

gyolcsinka: galanthus nivalis,

husztaj: farkas s egyéb vad-
állat,

iszánkodni: jégen csuszkálni.

(Hétfalu.)

Csihatag: fattyúhajtás.

(Veszprém.)

Ajtószemöld: az ajtó felső része,

borsika: gyalogfenyő,

burdé: bursos ágból, leveles

ágakból készült s avval fö-
dőtt sövény házikó.

Csalóka: fenyőtoboz,

csapóskert: fenyőtetőkből és

galyakból való kerítés,

csereke: létrát pótló ágasfa,

csereklye: fenyőrügy,

csonyó: sziklacsúcs, sziklaszál,

csőkéz: tarlóz,

csup: kis kerek domb,

csürkő: meggyujtásra hagyott

üreg szénégetésnél (millé-
rekben),

duga: gát,

érnye: forrás,

étőgyik: salamandra maculata,

faküjü: kutfoglalvány,

fartat: húzódik, hátrál,

felfartatni: kikutatni,

fergetyű: szekér tengelye felett

azon mozgó párna, melyre a
szekérkas van helyezve,

ficzkó, finak: 15—20 éves fiu,

forogvány: kőgomb,

hajnalfa: fehér- vagy lúczfenyő

vörös és zöld czifrázattal a

lány kapujába verve,

halotthordó: saraglya,

hammász: hamuzsírforró,

hegybütü: kerekdeden, nem

hegyesen végződő hegyfok,

homp: halom,

huporcs: göröngy,

kászúturó: fenyőhéjba takart

turó,

kank: horog,

kölömp: ölhosszú fadarab,

lappancs: csapóajtó,

lonka: hegyoldalban lépcsőze-

tesen emelkedő tér, alatta

fölötte meredek hegy,

láz: fennsik.

(Székelységiek.)

Mesdene: csemete, fiatal fa.

(Hétfalu.)

Dernye: a fák leveleit el-

hervasztó korai dér kike-

letkor,

csergetyű: madarakat vete-

ményről elűző faeszköz,

regelye: rejtett hely, erdőben

vizmosásos árokban, avagy

a patak kerengő mélyebb

vizfordulója,

szemelye: haszontalan polyvás

gabonahulladék, ocsú,

trönk: röviden vágott darabfa,
vék: jégen vágott hosszúdád
lyuk téli marhahatásra.

(Klézse-Moldva.)

Csipkeszöllő: egres,
horhó: mély ut, gödör, hegyek
által bezárt völgy, ut.

(Tolna.)

Általut: keresztut.

(Tinódi.)

Gándzsa: hosszú horog, égő tár-
gyak lerángatására,

göröngyeg: hant,

gujacz: tollatlan kis madár,

gyulás van: tűz van!

(Drávamellék.)

Meretyü: kis háló,

nyilazni házat: emelni,

orotás: irtás,

ostoru: létrát pótló ágas fa,

bepástosodva: begyepesedve,
földdel befedve,

ponk: dombnál kisebb magaslat,

ramaz: ölhosszú fadarab,

rengé: szakadásos erdőnötte
árok,

ródál: metsz,

suvas: omlás,

süstörög: magában emésztődik
a kupidomú csomófa.

szenészni: szenet égetni,

szirtcsomp: sziklaszál,

szuszék: gabnatartó láda,

tanorok: kerítéssel körülvett
nagyobb kiterjedésű kaszálló,

kivált helységen kívül,

taploca: erdőközötti irtott hely,

vápák: sötét árkok,

virics: nyirfalé,

visszautjának felét elmente,

vikvok: háta-hupás, hegyes-
völgyes.

(Székelység.)

Gerjesztő: tűzgyújtáshoz hasz-
nálni szokott vékony fa-
hasáb,

gimberedik: megdermed.

(Érmellék.)

Favágittó: favágó hely,

gurgató; henger,

kisafa: hámfa,

riszál: roz késsel vág valamit.

(Soprony.)

Bóta: balta,

csalya: cserebűly,

csirkázni: csirázni,

cserepcsik: kender áztatásnál
használt rud,

hancsik: földhányás,

héhó: gereben,

hutka: bűdös banka.

(Hont.)

Lábitó: lajtorja,

ladikot varrni: a folyó repe-
déseket mohával betömik,
rá vékony falemezt illesz-
tenek, melyet szijnak ne-
veznek, aztán eng ecscsel
leszorítják, beengecselik,

lancza: petrencze, lanczafa:
petrenczerud.

(Drávamellék.)

Mezsga: csira.

(Érmellék.)

Csapkaró: nagyobb fenyőágakból csinált szőlőkaró,

sarju fenyő-karó: fiatal fenyőtől készült szőlőkaró.

(Székelység.)

Bókony: hajóborda,

hókony: balta,

jajfa: vizi kerék melletti deszka,

megkopul: kiszítal,

petike: szitafa.

(Győrvidéke.)

Horgos: hohlweg.

(Tolna.)

1878-ik évi „Magyar nyelvőr“-ből.

Ösztörű: megnyirbált faágak, hogy az egyes fokokon le lehessen menni.

(Gömör.)

Csincsás rét: vizenyős zombékos rét,

elletés: legújabb ültetésű szőlő, elletések a szőlő szakaszok is.

(Tinnye, Pestm.)

Forgó: örvény.

(Érsekujvár.)

Hátas: plateau.

(Pestmegye.)

Farkazó: nyárban mikor az erdőn lejtőre terhet szállítanak, ágas bogas fenyűket kötnek a szekér után, melyek a földön vonszoltatva, helyettesítik a talabort,

furkó: el nem hasgatott fatönk; vele törik a csert,

gezemicze: apró galy, töremora,

(Debreczen.)

cseprente: apró fajövés; a cse-

mete már kisebb fa. Csep-rentés. (Szatmár.)

Berena: deszkakerítés,

iszankodni: a jégen csuszkálni.

(Hajdumegye.)

Istengyümöcsese: galagonya,

káva: vessző vagy pattantyú

karika, melylyel a nyirág-

seprőt szokták összeszorítani.

kecel, kecettel: faragcsál, vagdal.

(Csikmegye.)

Árik: rothad, senyved,

harág: szőlőkaró.

(Klészse-Moldva.)

Tap: tutaj (talp),

tapas inas: fakereskedő gyalakornok,

tapas frejber: fakereskedő segéd.

(Komárom.)

Ónazó: fagyos eső,

szegeletre jön valakivel: meg-

egyez,

zivar: zivatar,

veczkel: vaczkol.

(Szatmár.)

Isten ökre: szarvas bogár (Luceanus cervus)

küllü: fakopogtató harkály,

leveli béka: Hyla arborea,

macskaméz: famézga,

pergyuka: pillangó (Papilio),

szakadik: közönséges darázs.

(V. vulgaris.)

Tekerincs: köz. nyaktekeres.

(Jynx torquilla.)

Toplu: tapló. (Őrség.)

Két szántu: rézsutos, harántos,

kőcscség: mindenféle ételmi szer

(zsir, vaj, turó, szalonna stb.)

Kön, könik: megedződik, meg-

keményedik. Megkönik a fa,

ha sokáig vízben áll.

(Csik.)

Fáradt víz: állott víz,

uggo: gát, zúgó.

(Veszprém.)

Láb: minden egy tagban levő

nagyobb földbirtok,

méhkölömre: méhes.

(Szilágymegye.)

Kaparás: első munkás, az a ki

a munkát vállalja a többiért,

öregiből: nagyjából, nagyolva.

(Szegszárd.)

Csinálás, kertelés, kerítés,

elbámolni: elhordani pl. viz a

partot,

fok: vizjárta hely, ér,

Sárosatak, 1883. május 3.

megye: mesgye, határ,

porostya: fonott kerítés, sövény.

(Fajszi.)

Gülü: a több száz éves tölgyfa

közepén talált vastag fehér

hernyó(?) mit donga csinálás-

kor találnak a zsenge „tég“

erdőben tél közepén is élve,

gingó: kopár hegytető, termé-

ketlen magasság, hitvány

földrész,

orotás: a kivágott erdő tör-

zsökös maradványa.

(Klészse-Moldva.)

Fahölgybe van a nap: alko-

nyodik.

(Szeged.)

Csonka gerenda, első vagy

hátsó: malmoknál az őrhajót

a főhajóval összekapcsoló

gerendák,

csikóté: malmoknál a hiddesz-

kákat egybetoldó és össze-

szorító járom alakú készülék,

dudu: tölgyfából vájt hajó,

melyen a hajó malom áll,

hiddeszka: a partról a malomba

vezető deszka.

(Ormánság.)

Bálfa: hasított fa, mely közé a

csomagolt dohányt szoritják,

dalladzani: gúzsban vagy tak-

tusban evedzeni.

(Csongrád.)

Ujlaki István,

közbirtokossági erdősz.